

KAPITOLA 1,

*ve které se seznámíme s Medvídkem Pú
a včelami; a vypravování
začíná*

Tady jde ze schodů za Kryštůfkem Robinem Michal Medvěď hlavou napřed, bum, bum, bum. Jinak to ani neumí, ale někdy mu připadá, že to přece jen musí jít taky jinak; jen kdyby tak mohl na chvíli přestat tlouci hlavou o zem a zamyslet se nad tím, jistě by na to přišel. A pak zas mu připadá, že to asi jinak nejde. Ale už je dole a čeká, abychom vám ho představili.

Když přijde Medvídek Pú dolů, někdy si chce na něco hrát. Jindy zas jen rád sedí tiše u krbu a poslouchá pohádku. Tak třeba dnes večer:

„Což takhle nějakou pohádku?“ řekl Kryštůfek.

„Ale jakou pohádku?“ já na to.

„Byl bys tak moc hodný a vypravoval nějakou Medvídkovi Pú?“

„To bych mohl,“ já na to. „Jaké pohádky má rád?“

„Pú má nejradši pohádky o sobě. To je jeho.“

„To jo.“

„Tak byl bys tak moc hodný?“

„Zkusím to,“ já na to.

A tak jsem to zkusil.

Za dávných a dávných časů, asi tak minulý pátek, bydlel Medvídek Pú v Lese sám a sám pod jménem Novotný.

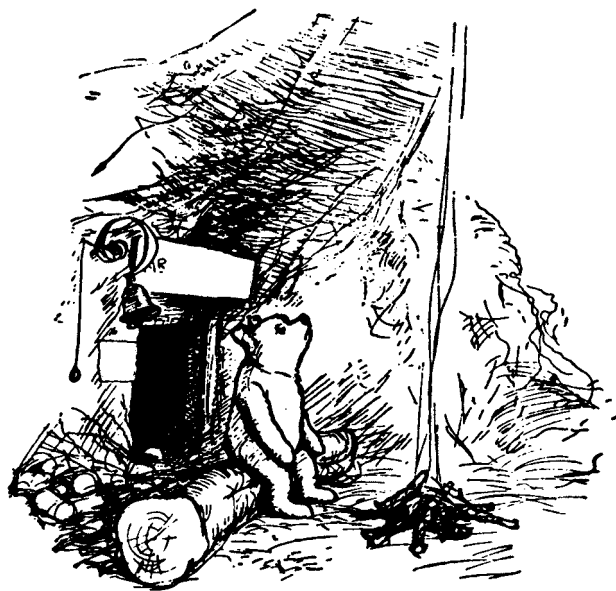
„Co to znamená pod jménem?“ zeptal se Kryštůfek Robin.

„To znamená, že měl to jméno napsáno zlatým písmem nad dveřmi a bydlel pod ním.“

„Medvídkovi Pú to totiž nebylo docela jasné,“ řekl Kryštůfek Robin.

„Teď už jo,“ ozvalo se bručivě.

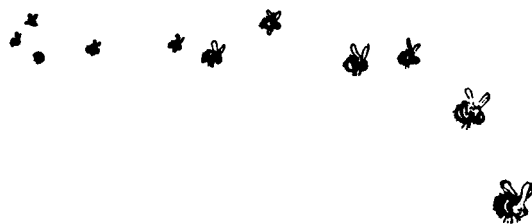
„Tak budu povídat dál,“ já na to.

Když šel jednou na procházku, přišel na mýtinu uprostřed Lesa, a na ní stál uprostřed veliký dub a z jeho koruny bylo slyšet silné bzučení.

Medvídek Pú si sedl pod strom, složil hlavu do pracek a hluboce se zamyslíl.

Nejprve si řekl: „To bzučení něco znamená. Takovéhle ustavičné

bzučení vždycky něco znamená. Když slyšíme bzučení, musí někdo bzučet, a pokud já vím, bzučet mohou jedině včely.“

Pak zase dlouho přemýšlel a řekl: „A včely jsou na světě jedině proto, aby dělaly med.“

A pak vstal a povídá: „A med dělají jedině proto, abych já ho snědl.“ A začal šplhat na strom. Šplhal a šplhal, a jak tak šplhal, zpíval si takovouhle písničku:

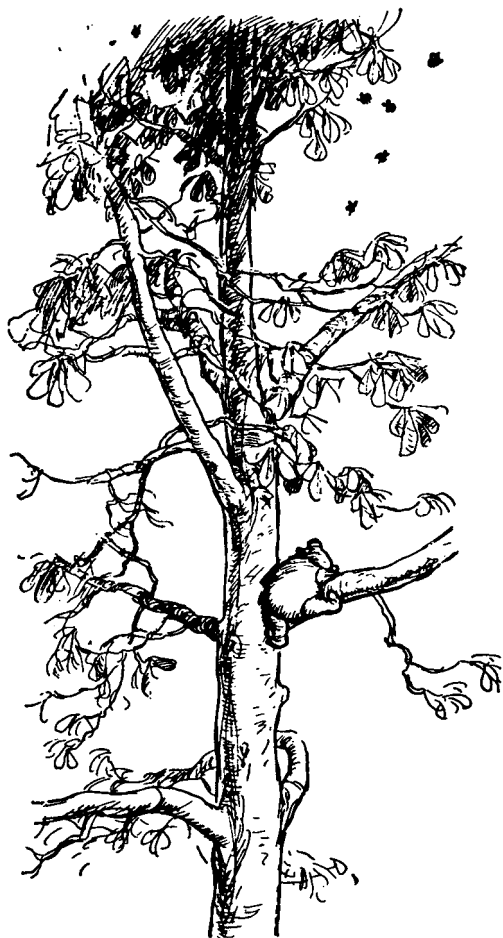

*To vám přece každý poví,
že med chutná medvědovi.
Včely bzučí: Bzum, bzum, bzum!
Chystáme med medvědům.*

Pak šplhal trochu výše... a ještě trochu výše... a pak ještě trochu, a tu ho napadla jiná píseň:

*Kdyby byla včela medvědem,
měla by své hnízdo při zemi,
a když by šel medvěd za medem,
nemusel by šplhat větve mi.*

Už ho to trochu zmáhalo, proto teď zpíval naříkavou píseň. Byl už skoro u cíle, a kdyby byl jen dobře stál na oné větvi... Prask!
„Ach, pomoc!“ volal Pú, když spadl na větev o deset stop níže.

„Kdybych jen nebyl –,“ řekl si Pú, když bříknl na druhou větev o dvacet stop níže.

„Já jsem chtěl –,“ vysvětloval, když se řítíl po hlavě na jinou větev o třicet stop níže, „– já jsem totiž chtěl –“

„– bylo to ovšem trochu –,“ přiznával, jak svištěl rychle mezi dalšími šesti větvemi dolů.

„To je všechno tím,“ usoudil, když se rozloučil s poslední větví, třikrát se ve vzduchu překotil a snesl se půvabně do bodláčí, „to je všechno tím, že mám tak rád med. Ach, pomoc!“

Vylezl z bodláčí, vytáhl si bodlny z nosu a zase se zamyslíl. A první, na koho pomyslíl, byl Kryšťůfek Robin.

„To jsem byl já?“ řekl Kryšťůfek Robin nesměle, protože si tomu ani netroufal věřit.

„To jsi byl ty.“

Kryšťůfek už neříkal nic, ale oči měl stále větší a větší a tváře červenější a červenější.

A tak šel Medvídek Pú za svým kamarádem Kryšťůfkem Robinem, který bydlel v jiné části Lesa za zelenými dveřmi.

„Dobré jitro, Kryšťůfku Robine,“ řekl Pú.

„Dobré jitro, Medvídku Pú,“ řekl jsi ty.

„Rád bych věděl, jestli nemáš doma náhodou nějaký balon?“

„Balon?“

„Ano, právě jsem si tak po cestě povídal: ‚Jestlipak on, Kryšťůfek, nemá doma nějaký balonek?‘ Jen tak jsem si to povídal, jak jsem přemýšlel o balonech, a rád bych to věděl.“

„Nač potřebuješ balonek?“ povídáš ty.

Medvídek Pú se ohlédl, zda někdo neposlouchá, pak dal pracku k ústům a tiše zašeptal:

„Na med!“

„Ale balonkem si přece med neopatríš.“

„Já ano,“ řekl Pú.

Náhodou jsi byl zrovna předešlého dne na večírku u kamaráda Prasátka a tam jste dostali balonky. Tys dostal velký zelený; a jeden Králíčkův příbuzný – ostatně ještě tak malý, že to pro něj nic není, chodit na večírky – dostal velký modrý balonek a zapomněl ho tam. A tak sis přinesl s sebou domů ten zelený i ten modrý balonek.

„Který chceš?“ zeptal ses Medvídka.

Medvídek Pú si dal hlavu do pracek a dlouho se rozmýšlel.

„To máš tak,“ řekl. „Když jdeš s balonkem pro med, hlavní věc je, aby o tom včely nevěděly. Když tedy půjdeš se zeleným balonkem, mohou si myslet, že je to kus stromu, a nevěšimnou si tě, a když půjdeš s modrým, mohou si myslet, že to je kus oblohy, a taky si tě nevěšimnou; jde jen o to, čemu spíš uvěří?“

„A nezpozorují tě pod tím balonkem?“ zeptal ses.

„Možná že ano, a možná taky, že ne,“ řekl Medvídek Pú. „Ve včelách se jeden nevyzná.“ Chvilí přemýšlel a potom řekl: „Pokusím se, abych vypadal jako černý mráček. Tím je ošálím.“

„To si tedy vezmi radši modrý balonek,“ povídáš ty. A tak se to rozhodlo.

Pak jste oba vyšli s modrým balonkem a ty sis vzal s sebou pušku, kterou vždycky nosíš pro každý případ, a Medvídek Pú šel na jedno místo, kde vždycky bylo hodně bláta, a vyválel se v něm, až byl

celý černý; a pak si nafoukl balon, až byl velikananánský, a oba jste drželi provázek. A najednou jsi provázek pustil a Medvídek Pú se půvabně vznesl k obloze a zůstal viset právě ve výši vrcholku stromu, asi tak na dvacet stop od něho.

„Hurá!“ křičel jsi ty.

„To je báječné!“ křičel Medvídek Pú na tebe dolů. „Jak vypadám?“

